

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4ObdoK/3/2024
Identifikačné číslo spisu:	3120205004
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivica Čelková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3120205004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Ivica Čelkovej, v spore žalobcu Česká republika - Ministerstvo financií, Letenská 15, 118 10 Praha 1, Česká republika, IČ: 00 006 947, proti žalovanému E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX F. T. XXX, právne zastúpený AKL VAVRINČÍK, s.r.o., Hurbanova 752, 915 01 Nové Mesto nad Váhom, IČO: 52 619 818, o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 40Odi/5/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CoKR/18/2022-203 zo dňa 27. marca 2024, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á voči žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín ako súd prvej inštancie (ďalej tiež „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 40Odi/5/2020-149 zo 7. septembra 2021 vyhovel žalobe žalobcu a zrušil oddĺženie žalovaného priznané mu uznesením Okresného súdu Trenčín v konaní č. k. 38Odk/404/2018-21 zo dňa 17. októbra 2018, ktorým súd zbavil žalovaného všetkých dlhov v rozsahu, v akom neboli uspokojené v konkurze.

2. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že žalobca má voči žalovanému pohľadávku vyplývajúcu zo splnenia ručiteľského záväzku, ktorý zaist'oval záväzok vzniknutý z leasingovej zmluvy č. 4/1999/3181 zo dňa 02.09.1991, ktorá bola priznaná exekučným titulom: Platobný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 3Rob/196/2009-60 zo dňa 02.06.2010, právoplatným a vykonateľným dňa 01.07.2010 a ktorá bola vymáhaná v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Evou Šteinerovou pod sp. zn. 42/2012. Záväzok vzniknutý z leasingovej zmluvy č. 4/1999/3181 zo dňa 02.09.1991 bol veriteľovi CF Danube Leasing, s. r. o. judikovaný rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Cb/29/2003-48 zo dňa

23.11.2004, právoplatným dňa 28.01.2005 a vykonateľným dňa 01.02.2005. Žalovaný bol oddĺžený formou konkurzu, je dôchodcom a nie je zamestnaný. Žalovaný na základe darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena spolu so svojou manželkou v roku 2005 darovali nehnuteľný majetok zapísaný na LV č. XXX k. ú. F. T. svojim trom deťom, žalovaný je vlastníkom nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX k. ú. F. T.. Ďalej nebolo sporné, že žalovaný má pohľadávku voči O. I., ktorá je vymáhaná v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Evou Šteinerovou pod sp. zn. EX 6/15, pričom z dôchodku povinného O. I. sú vykonávané zrážky, ktoré boli na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky, pripočítavané na exekúciu EX 42/12.

3. Medzi stranami sporu bolo sporné právne posúdenie zistených skutočností, a to nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, na majetok nepatrnej hodnoty sa neprihliada (§ 166g ods. 2 písm. a) ZKR), ďalej nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu (§ 166g ods. 2 písm. c) ZKR) a nepoctivý zámer žalovaného pri oddĺžení z dôvodu, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa (§ 166g ods. 2 písm. h) ZKR).

4. Z pripojeného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 38OdK/404/2018 súd zistil, že žalovaný podal prostredníctvom Centra právnej pomoci dňa 08.10.2018 návrh na vyhlásenie konkurzu. V zozname majetku a v zozname majetku väčšej hodnoty, ktorý dlžník vlastnil v posledných rokoch, žalovaný neuviedol žiaden majetok. V životopise žalovaný uviedol, že mu v roku 2016 bol priznaný dôchodok vo výške 398,96 eur, z ktorého sú mu vykonávané zrážky z dôchodku 79,30 eur; nie je zamestnaný, pričom v rokoch 1970 - 1992 bol zamestnaný ako automechanik - majster prevádzky v OPNP Nové Mesto nad Váhom, v rokoch 1992 - 2000 bol SZČO ako automechanik - oprava, údržba automobilov, v rokoch 2000 - 2014 Česká poisťovňa a. s., následne Generali poisťovňa a. s. ako likvidátor škôd - motorové vozidlá a nehnuteľný majetok a od roku 2014 je starobný dôchodca; má stredoškolské vzdelanie bez maturity v odbore klampiar ukončené na SOU AYZ Zlatovce v roku 1968; dobrý zdravotný stav s plánovanou operáciou výmeny kolenného kĺbu. V zozname spriaznených a blízkych osôb uviedol H. A., H. A. a E. P. H., rod. A. ako svoje deti. V zozname veriteľov uviedol obchodnú spoločnosť CF Danube Leasing, s. r. o., Ministerstvo financií Slovenskej republiky a Ministerstvo financií Českej republiky. Žalovaný bol uznesením č. k. 38OdK/404/2018-21 zo dňa 17.10.2018, právoplatným dňa 25.10.2018 oddĺžený formou konkurzu; voči žalovanému sa ku dňu 01.10.2018 viedla exekúcia na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn. 2Er/1003/2008 súdnym exekútorom JUDr. Rastislavom Horským na istinu 1.106.075,- Sk s príslušenstvom a pod sp. zn. 6Er/835/2012 súdnym exekútorom JUDr. Evou Šteinerovou na istinu 36.714,96 eur. V konkurze neboli prihlásené žiadne pohľadávky veriteľov žalovaného. Konkurz bol zrušený podľa § 167 v ods. 1 ZKR, pričom správca zistil, že dlžník - žalovaný nemá žiaden majetok a konkurzná podstata nepokryje náklady konkurzu.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobca je aktívne legitimovaným na podanie návrhu na zrušenie oddĺženia na základe ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR. Konkurz vyhlásený na majetok žalovaného bol vedený Okresným súdom Trenčín. Žalobca má voči žalovanému judikovanú pohľadávku. Uznesením č. k. 38OdK/404/2018-21 zo dňa 17.10.2018, právoplatným dňa 25.10.2018 Okresný súd Trenčín rozhodol o vyhlásení konkurzu na majetok žalovaného, t.j. konkurz bol vyhlásený dňom 25.10.2018. Žalobca podal žalobu dňa 13.07.2020, teda v zákonnej šesťročnej lehote.

6. Žalobca počas prebiehajúceho súdneho konania zdôrazňoval splnenie formálnych podmienok na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) a h) ZKR, t.j. z dôvodu, že žalovaný v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť; uviedol nepravdivú dôležitú informáciu aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu; zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa.

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne zdôvodnil poukazom na ustanovenie § 191 ods. 1 a § 192 CSP, § 3 ods. 2 tretia a štvrtá veta, § § 32 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZokR“), § 166e ods. 1, § 166f ods. 1, § 166d ods. 1 a 2, § 166g ods. 3 a 4 ZKR a podľa § 48a vyhl. č. 665/2005 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

8. Poctivý zámer súd skúma v rovine správania sa dlžníka po podaní návrhu na konkurz a oddĺženie (oddľžovacie konanie). Správanie posudzuje v rovine ekonomickej, osobných pomerov a podľa súčinnosti poskytnutej v oddľžovacom konaní. Súd zvažuje celkové správanie sa dlžníka po oddĺžení, či využil novú šancu alebo pokračuje v zadlžovaní. Pri nepoctivom zámere súd skúma správanie sa dlžníka pred podaním návrhu na oddĺženie a po jeho podaní, pričom skúma naplnenie konkrétnej skutkovej podstaty ustanovenia § 166g ods. 2 ZKR. V zmysle ustanovenia § 166f ods. 1 ZKR spočíva bremeno dôkazu, že dlžník nemal pri oddĺžení poctivý zámer, na žalobcovi.

9. Žalobcom uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. a) ZKR, že žalovaný v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku, aj keď o ňom vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, žalobca podľa názoru prvoinštančného súdu preukázal. Žalovaný v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol pohľadávku voči O.. I., ktorá je vymáhaná v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Evou Šteinerovou pod sp. zn. EX 6/15 a nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX pre k. ú. F. T. ako parc. č. XXXX/XX o výmere 4 m2 orná pôda. Z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd jednoznačne preukázané, že žalovaný je vlastníkom pohľadávky voči O.. I., ktorá je reálne vymožiteľná. Reálna vymožiteľnosť, teda reálna a nie nepatrná hodnota tohto majetku vyplýva zo skutočnosti, že z dôchodku povinného O.. I. sú vykonávané zrážky v rámci exekučného konania. Súčasne o tomto majetku žalovaný vedel, čo vyplýva z listín exekučného konania 42/12 aj z jeho výpovede na pojednávaní, avšak mal za to, že finančné prostriedky vymožené od O.. I. patria výlučne jemu a žalobca na tieto nemá nárok. Skutočnosť, že súdny exekútor vymožené finančné prostriedky od O.. I., na základe exekučného príkazu na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky, posielal žalobcovi, žalovaný považoval za nezákonné. Súd mal preto za preukázané, že žalovaný v zozname majetku ani na dopyt správcu neuviedol časť svojho majetku. Nehnuteľnosť zapísanú na LV č. XXXX pre k. ú. F. T. ako parc. č. XXXX/XX o výmere 4 m2 orná pôda považoval súd prvej inštancie za majetok nepatrnej hodnoty, nakoľko z písomnej informácie Obce Nová Bošáca zo dňa 24.08.2021 (č. l. 148) vyplýva, že cena porovnateľných pozemkov je od 0,25 eura do 2,- eur za m2, čo by predstavovalo maximálne hodnotu 8,- eur (4 x 2,- eurá). Navyše sa predmetná nehnuteľnosť sa nachádza v ochrannom pásme pozemnej komunikácie štátnej cesty III/1226 a chodníka vo vlastníctve obce a obec v prípade potreby využije možnosť zriadenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Súd prvej inštancie na tento majetok nepatrnej hodnoty neprihliadal.

10. Žalobcom uvádzaný dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. c) ZKR, že v návrhu alebo v prílohe návrhu alebo na dopyt správcu uviedol nepravdivú dôležitú informáciu alebo neuviedol dôležitú informáciu, aj keď vedel alebo s prihliadnutím na okolnosti musel vedieť, že ide o dôležitú informáciu, žalobca podľa názoru prvoinštančného súdu preukázal. Žalovaný v životopise, ktorý tvoril prílohu návrhu na oddĺženie formou konkurzu, uviedol nekorektnú dĺžku poberania dôchodku, jeho nesprávnu výšku a nesprávnu výšku zrážok z neho vykonávaných a tiež neuviedol skutočnosť, že má pohľadávku voči O.. I., voči ktorému bol vydaný exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky. Neuviedol, že tento exekučný príkaz sa realizuje a pohľadávka sa pravidelne mesačne uhrádza zrážkami z dôchodku tohto povinného. Neuvedenie podrobností o vykonávanej exekúcii prvoinštančný súd považoval za dôležitú informáciu, nakoľko táto pohľadávka bola v čase podania návrhu na oddĺženie formou konkurzu majetkom žalovaného ako dlžníka a tieto informácie podávali obraz o jej vymožiteľnosti, t.j. reálnej hodnote. V konaní bolo preukázané, že žalovaný skutočne v životopise, ktorý tvoril prílohu návrhu na oddĺženie formou konkurzu uviedol, že mu v roku 2016 bol priznaný dôchodok vo výške 398,96 eur, z ktorého mu sú vykonávané zrážky z dôchodku 79,30 eur; pričom ku dňu podpísania životopisu bola výška jeho starobného dôchodku 459,70 eur a vdoveckého

dôchodku 145,40 eur, výška exekučných zrážok ku dňu 28.02.2018 bola 206,14 eur. Poberateľom starobného dôchodku je žalovaný od 22.01.2009 a vdoveckého dôchodku od 13.12.2015. Súd však tieto skutočnosti nepovažoval za dôležité pre konkurz, nakoľko do konkurznej podstaty podľa štvrtej časti ZKR nepatrí príjem dlžníka po vyhlásení konkurzu (§ 167h). Tieto nekorektné informácie však dávajú obraz o postoji žalovaného pri príprave podkladov pre návrh na oddĺženie formou konkurzu a pri samotnom vyplňaní jednotlivých povinných príloh k návrhu, pričom neobstojí obrana žalovaného, že všetky doklady vyplňal jeho právny zástupca, keď bol jednak povinný predložiť tomuto zástupcovi všetky relevantné a aktuálne doklady, z ktorých vyplňané skutočnosti vyplývajú a súčasne bolo povinnosťou žalovaného všetky údaje v listinách, ktoré osobne podpisoval prekontrolovať, nakoľko v nich súčasne podpísal vyhlásenie, že všetky údaje uvedené v jeho životopise a v opise jeho aktuálnej životnej situácie sú pravdivé a úplné a že si je vedomý právnych následkov v prípade úmyselného uvedenia nepravdivých alebo neúplných údajov.

11. Žalobcom uvádzaný tretí dôvod nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, že zo správania sa dlžníka pred podaním návrhu možno usudzovať, že mal snahu poškodiť svojho veriteľa alebo zvýhodniť niektorého veriteľa, žalobca podľa názoru prvoinštančného súdu tiež preukázal. Ak sa dlžník rozhodne pre oddĺženie, veriteľ nemá možnosť, ako tento proces zvrátiť. Je preto úlohou súdu v konaní o zrušení oddĺženia posúdiť, či dlžník spĺňa podmienky oddĺženia, má poctivý zámer a teda či môže požívať výhody plynúce z oddĺženia. Súd dal do pozornosti Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.01.2017, sp. zn. III ÚS 570/2016: „Pri rozhodovaní o oddĺžení je hlavnou úlohou konajúceho súdu spravodlivo vyvažovať primárny účel oddĺženia (záujem na strane dlžníka - fyzickej osoby) a záujmy stále neuspokojených veriteľov.“ Ak žalovaný disponuje majetkom alebo stálym príjmom je jeho prvoradou povinnosťou uspokojovať svojich veriteľov a len v prípade ak je uspokojovanie jeho záväzkov objektívne nemožné, malo by byť dlžníkovi umožnené oddĺženie a aj to v rozsahu, aby došlo aspoň k čiastočnému uspokojeniu veriteľov. Žalovaný tak neučinil, naopak, štyri mesiace po nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Cb/29/2003-48 zo dňa 23.11.2004, právoplatného dňa 28.01.2005 a vykonateľného dňa 01.02.2005. (ktorým bol zaviazaný na zaplatenie 1.106.075,- Sk obchodnej spoločnosti CF Danube Leasing s.r.o.) daroval svoj nezanedbateľný nehnuteľný majetok (pozostávajúci z pozemkov celkovej výmere 4.887 m² a troch domov so súp. č. X, XX a XXX v k. ú. F. T.), pričom pre takéto správanie uviedol pre súd neakceptovateľný dôvod. Podľa výpovede žalovaného primárnym dôvodom pre darovanie predmetných nehnuteľností nebola snaha zamedziť uspokojeniu svojho dlhu, ale rodinné dôvody, spočívajúce v zrovnoprávnení svojho potomka s nevlastnými deťmi, ktoré by po jeho smrti mali menší dedičský podiel na predmetných nehnuteľnostiach. V prvom rade z Darovacej zmluvy a zmluvy o zriadení vecného bremena skutočnosť, že obdarovaní nie sú všetci deťmi žalovaného nevyplýva. Súčasne mal súd za to, že poctivý zámer žalovaného (a tiež zodpovedný prístup - dobrá vôľa - poctivý zámer urobiť všetko pre vyrovnanie svojich dlhov akéhokoľvek dlžníka) musí viesť k prednostnému zodpovednému prístupu ku svojim dlhom a svojim veriteľom, teda (ako súd uviedol vyššie) je jeho prvoradou povinnosťou uspokojovať svojich veriteľov, čo žalovaný neurobil, naopak svoj nehnuteľný majetok, zo speňaženia ktorého by bol mohol žalovaný dosiahnuť finančné prostriedky na vyrovnanie dlhu, daroval rodinným príslušníkom. Tento záver vyplýval i zo skutočnosti, že na vymoženie pohľadávky priznanej exekučným titulom obchodnej spoločnosti CF Danube Leasing s.r.o. bola v roku 2006 (po predmetnom darovaní v roku 2005) začatá proti žalovanému exekúcia vedená Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom a súdnym exekútorom JUDr. Rastislavom Horským pod sp. zn. 2Er/1003/2008 (pôvodná sp. zn. 60Er/2609/2006), EX 844/06. Nie je pravdivé tvrdenie, že v čase darovania nehnuteľností nevedel, že O. I. splátky dlhu pre obchodnú spoločnosť CF Danube Leasing s.r.o. zadržáva, a teda nevedel, že je jej dlžníkom neobstojí, keď musel byť informovaný o nadobudnutí právoplatnosti exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4Cb/29/2003-48 zo dňa 23.11.2004, ktorým bol na úhradu dlhu zaviazaný.

12. Vychádzajúc z vyššie prezentovaných a uvedených úvah prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca preukázal splnenie podmienok pre zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného. Naopak, žalovaný v rámci konania nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré vyvracajú tvrdenia žalobcu v otázke poctivého zámeru, ani žiadne tvrdenia, pre ktoré by mal súd hľadiť na žalovaného miernejšie.

Výhodnotením dôkazov dospel súd k záveru, že existujú zákonné dôvody na zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer žalovaného a preto oddĺženie žalovaného zrušil.

13. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči neúspešnému žalovanému s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP.

14. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací rozsudkom č. k. 3CoKR/18/2022-203 zo dňa 27. marca 2024, rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. Odvolací súd uviedol, že z obsahu odvolania a tam vymedzeného odvolacieho dôvodu, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 380 CSP) vyplýva, že odvolateľ naplnenie uplatneného odvolacieho dôvodu - nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP) videl výlučne len v tom, že súd prvej inštalácie v napadnutom rozhodnutí založil zákonný dôvod pre zrušenie oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR na právnom úkone dlžníka, a to na prevode nehnuteľného majetku darovacou zmluvou, ku ktorému došlo viac ako 10 rokov pred vyhlásením konkurzu. Podľa odvolateľa ide o právny úkon, uplatnenie nárokov z ktorého je premlčané a tohto premlčania sa odvolateľ dovoláva. Mal za to, že tento úkon nie je spôsobilý na posudzovanie naplnenia nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR. Iné dôvody nesprávnosti napadnutému rozhodnutiu nevytkol.

16. Odvolací súd k odvolacej argumentácii žalovaného uviedol, že pri skúmaní existencie okolností na zrušenie oddĺženia zo zákonného dôvodu podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, súd neposudzuje a ani v prejednávanej veci neposudzoval samotný právny úkon darovania nehnuteľnosti dlžníka, ani nároky z neho plynúce, ktoré by podliehali premlčaniu. V zmysle zákonnej úpravy konkurzného práva prvoinštančný súd hodnotí a hodnotil výlučne len správanie sa dlžníka, t.j. jeho pohnútky, dôvody a okolnosti, ktoré ho v konkrétnej ekonomickej a sociálnej situácii viedli k vykonaniu majetkových právnych úkonov smerujúcich k zmenšeniu jeho majetku. Argumentáciu žalovaného súvisiacu s premlčaním, preto odvolací súd nevzhliadol dôvodnou, keďže takúto námietku vo vzťahu k súdom hodnotenému správaniu sa dlžníka vzniesť nemožno. Odvolací súd pre komplexnosť doplnil, že v posudzovaní dĺžky rozhodnej doby pre hodnotenie správania sa dlžníka v jeho majetkových úkonoch na účely skúmania nepoctivého zámeru, sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštalácie, že táto doba nie je konkurzným zákonom nijako upravená, a preto skúmanie správania sa dlžníka do minulosti nie je ničím ohraničené. Odvolací súd mal za to, že konkurzný zákon vo vzťahu k hodnoteniu majetkových právnych úkonov nepriamo stanovuje hranicu v § 167 ods. 2 písm. c) ZKR, kde v súvislosti s návrhom na vyhlásenie konkurzu ukladá dlžníkovi predložiť zoznam aktuálneho majetku a zoznam majetku väčšej hodnoty, ktorý vlastnil v posledných troch rokoch. Pokiaľ teda konkurzný zákon pri skúmaní majetkového stavu dlžníka limituje rozhodný majetkový stav dobou troch rokov pred vyhlásením konkurzu, potom nie je dôvod, aby následné skúmanie majetkových úkonov presahovalo túto dobu. Ani prípadná nesprávnosť záveru súdu prvej inštalácie v dĺžke doby, za ktorú hodnotil správanie sa dlžníka (žalovaného) z hľadiska dlžníkom vykonaných majetkových právnych úkonov, však nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť rozsudku.

17. Odvolací súd ďalej uviedol, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštalácie a z obsahu rozhodnutia bolo bez pochybností preukázané, že správanie sa dlžníka pri prevode jeho nehnuteľného majetku (darovaním v roku 2004) nebolo jediným a výlučným dôvodom na zrušenie oddĺženia žalovaného.

18. Odvolací súd vyslovil, že na základe skutkového stavu zisteného súdom prvej inštalácie sa stotožnil s jeho právnym záverom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi ako úspešnej strane priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

20. Proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“), vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalovaný namietal predovšetkým nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu k § 166g ods. 2 písm. h) ZKR a taktiež, že odvolací súd sa nevysporiadal s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní. Podľa žalovaného je ods. 11 a ods. 13 napadnutého rozhodnutia vo vzájomnom rozpore. Ďalej v dovolaní uvádzal aj námietky vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia prvoinštančného súdu v zmysle § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR. Namietal, že odvolací súd len stroho odkázal na rozhodnutie prvoinštančného súdu.

21. Žalovaný poukázal na správanie, ktoré mu bolo vytýkané, spočívajúce v prevode nehnuteľností, ktoré podľa jeho názoru rovnako ako právny úkon podlieha premlčaniu (poukazuje na rozlišovanie medzi právnym úkonom a správaním sa, ktoré podľa názoru konajúcich súdov právnym úkonom podliehajúcim premlčaniu nie je). Odvolací súd však podľa žalovaného neuviedol žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by určovalo, že námietku premlčania vo vzťahu k súdom hodnotenému správaniu sa dlžníka nemožno vzniesť, pričom takýto výklad predstavuje ničím nepodložený svojvoľný výklad odvolacieho súdu nevyplyvajúci zo žiadneho právneho predpisu, čím došlo k nezákonnému postupu a nesprávnemu výkladu právnych noriem.

22. Posudzovanie darovania nehnuteľnosti 13 rokov pred oddĺžením ako nepoctivý zámer pritom žalovaný označil za neprimerane prísne a za neprimerane prísny dôvod na zrušenie oddĺženia. Poukázal na ods. 11 odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že skúmanie správania sa dlžníka do minulosti nie je ničím ohraničené a pokiaľ konkurzný zákon pri skúmaní majetkového stavu dlžníka limituje rozhodný majetkový stav dobou troch rokov pred vyhlásením konkurzu, potom nie je dôvod, aby následné skúmanie majetkových úkonov presahovalo túto dobu. Odvolací súd mal tak podľa názoru žalovaného na základe jeho vlastného výkladu a posúdenia skutkového stavu rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušiť a žalobu zamietnuť a nie naopak, pretože došlo k zásadnému pochybeniu súdu prvej inštancie. Rozhodnutie a odôvodnenie odvolacieho súdu z uvedeného dôvodu považuje žalovaný za protichodné.

23. Podľa názoru žalovaného je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nepostačujúce, keď v ods. 13 iba uviedol, že existenciu dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) ZKR súd prvej inštancie vyhodnotil správne a odvolací súd sa s jeho skutkovým a právnym záverom stotožnil. Takýto rozsudok je podľa žalovaného nepresvedčivý, nepreskúmateľný a nepredvídateľný, nespĺňa zákonné náležitosti, čím došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces a práva na riadne a dôkladné odôvodnenie rozhodnutia a predstavuje tiež porušenie princípu právnej istoty. Na základe uvedených argumentov žalovaný navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj ním potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, odvolacieho aj dovolacieho konania.

24. Žalobca sa vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného plne stotožnil so závermi vo veci konajúcich súdov, ktorých rozhodnutia považoval za dostatočne odôvodnené. Uviedol, že je presvedčený o preukázaní dôvodu nepoctivého zámeru žalovaného, pričom zdôraznil, že odvolací súd v ods. 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku správne uviedol, že zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie neboli žiadne pochybnosti o tom, že správanie dlžníka pri prevode jeho nehnuteľného majetku nebolo jediným a výlučným dôvodom na zrušenie jeho oddĺženia. Vzhľadom k tomu, že dovolanie žalovaného považoval žalobca za neprípustné a nedôvodné navrhol, aby dovolací súd dovolanie odmietol, prípadne ako nedôvodné zamietol a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy dovolacieho konania.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (resp. advokátskou kanceláriou) v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok je potrebné odmietnuť. V nasledujúcich odsekoch dovolací súd

uvádza stručné odôvodnenie svojho rozhodnutia (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP).

26. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí výlučne do právomoci dovolacieho súdu (viď. sp. zn. III. ÚS 474/2017). V tejto súvislosti osobitne platí, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v jednotlivých ustanoveniach CSP (obdobne aj sp. zn. I. ÚS 438/2017). Pri vyslovení záveru o (ne)prípustnosti dovolania dovolací súd preto nie je viazaný tým, čo uviedol dovolateľ, prípadne druhá strana.

27. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1, 2 CSP).

28. Dovolací súd je rozsahom dovolania viazaný (§ 439 CSP, okrem prípadov uvedených v písm. a) až c) citovaného ustanovenia). Rovnako je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo aj § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku uvedenej viazanosti dovolacieho súdu dovolacím dôvodom, dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom (uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/59/2017 z 8. júna 2017). V tu posudzovanej veci žalovaný v dovolaní argumentuje prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

29. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie predmetného ustanovenia je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, súčasne 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa strane znemožnila realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom-ktorom konaní.

30. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP možno zahrnúť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Podľa § 420 písm. f) CSP je kľúčovým pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle judikatúry ústavného súdu však iný pojem ako procesný postup, a to „právo na spravodlivý proces“ so všetkými jeho obsahovými atribútmi a garanciami v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Všeobecné súdy teda pri výklade a aplikácii aj procesných právnych noriem musia uprednostniť vždy ten z rôznych do úvahy prichádzajúcich výkladov, ktorý je priaznivejší, ústretovejší a zabezpečujúci plnohodnotnejšiu realizáciu práv pre stranu

sporu. Jednotlivec sa totiž obracia na súd s požiadavkou o poskytnutie súdnej ochrany jeho ohrozenému alebo porušenému právu s dôverou, že táto ochrana bude poskytnutá spravodlivo a v súlade s právnym poriadkom vrátane európskej úrovne štandardov ochrany ľudských práv (II. ÚS 419/2021). Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP v zmysle vyššie uvedenej aktuálnej judikatúry ústavného súdu možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, mariacu možnosť jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť, nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Nemožno totiž oddeľovať procesný postup súdu a rozhodnutie, ktoré je jeho sumárom a výsledkom, pretože celý faktický procesný postup súdu a naň nadväzujúci myšlienkový pochod hodnotenia skutkového stavu a jeho subsumovania pod relevantnú právnu normu je stelesnený v odôvodnení rozhodnutia súdu a práve cez odôvodnenie rozhodnutia musí byť preskúmateľný (pozri aj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 120/2020 z 21. januára 2021).

31. Dôvodiac prípustnosťou dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, dovolateľ odvolaciemu súdu vytkol nepreskúmateľnosť odôvodnenia jeho rozhodnutia a jeho protichodnosť, tvrdiac, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa tvrdenia dovolateľa je nedostatočne odôvodnené.

32. Povinnosť súdu svoje rozhodnutie náležite odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

33. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nedochádza len úplnou absenciou odôvodnenia, ale aj jeho nedostatočnosťou alebo nezrozumiteľnosťou, či svojvoľnosťou (viď napr. II. ÚS 419/2021). Štruktúra práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je rámcovo upravená v § 220 ods. 2 CSP, pričom táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a stylistické hľadiská. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamena právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu, vyhodnotenie dokazovania a vysvetlenie prečo prípadne v konaní navrhované dôkazy súd nevykonal. Súd by mal presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho na rozhodovanú vec (viď napr. II. ÚS 419/2021).

34. V prípade odvolacieho rozhodnutia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). Aj v tomto prípade sa však musí odvolací súd v zmysle § 387 ods. 3 CSP v odôvodnení odvolacieho rozhodnutia vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (odvolacími námietkami). Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie (§ 387 ods. 3 CSP). Ak odôvodnenie odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k vyššie uvedeným námietkam, nesplňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

35. Po preskúmaní obidvoch vo veci vydaných rozhodnutí dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s potvrdeným rozsudkom súdu prvej inštancie, spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí.

36. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom konania bola žaloba o zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer, ktorej súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 40Odi/5/2020-149 zo 7. septembra 2021 v celom rozsahu vyhovel. V odôvodnení rozhodnutia, poukazom na ustanovenia § 166g ods. 2 písm. a), c) a h) ZKR prvoinštančný súd konštatoval, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer a dôvody zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) a h) ZKR boli naplnené.

37. Odvolací súd skonštatoval, že prvoinštančný súd nesprávne posudzoval pri zákonom dôvode zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR dĺžku doby správania sa dlžníka (žalovaného) z hľadiska ním vykonaných majetkových právnych úkonov, čo však nebolo spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a následne uviedol naplnenie zákonných dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) ZKR.

38. Žalovaný osobitne namietol postup odvolacieho súdu tvrdiac, že jeho rozhodnutie je v ods. 11 a 13 protichodné a odvolací súd len stroho odkázal na odôvodnenie prvoinštančného súdu. S uvedeným tvrdením dovolací súd nesúhlasí. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu uvedené v ods. 11 a 13 si neodporuje. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom prvoinštančného súdu týkajúceho sa existencie dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR, pričom naplnenie týchto dôvodov ako aj vecnú správnosť žalovaný v odvolaní nespochybnil. V zmysle § 387 ods. 2 CSP sa odvolací súd vo svojom odôvodnení môže obmedziť len na konštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie.

39. Z obsahu spisu vyplýva, že na odvolanie žalovaného, ktoré smerovalo len voči rozhodnutiu prvoinštančného súdu vo vzťahu k zákonnému dôvodu pre zrušenie oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP ako vecne správny potvrdil, stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho záverom o tom, že žalovaný nemal pri oddĺžení poctivý zámer a konaniu dlžníka sledovaného oddĺžením nie je možné poskytnúť právnu ochranu. Odvolací súd v ods. 9 až 11 venujúc sa predmetu odvolacieho konania, poukázal na okolnosti týkajúce sa zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR, a to hlavne vo vzťahu k namietanému premĺčaniu nárokov uplatnených z právneho úkonu - darovacej zmluvy, predmetom ktorej bol nehnuteľný majetok. Odvolací súd zdôraznil, že pokiaľ konkurzný súd pri skúmaní majetkového stavu dlžníka limitoval rozhodný majetkový stav dobou troch rokov pred vyhlásením konkurzu, potom nie je dôvod, aby následné skúmanie majetkových úkonov presahovalo túto dobu. Ani prípadná nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie v dĺžke doby, za ktorú hodnotil správanie sa dlžníka (žalovaného) z hľadiska dlžníkom vykonaných majetkových právnych úkonov, však nie je spôsobilá spochybniť vecnú správnosť rozsudku. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie a z obsahu rozhodnutia mal odvolací súd bez pochybností preukázať, že správanie sa dlžníka pri prevezení jeho nehnuteľného majetku (darovaním v roku 2004) nebolo jediným a výlučným dôvodom na zrušenie oddĺženia žalovaného.

40. Odvolací súd v ods. 13 napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel k záveru o naplnení dôvodov zrušenia oddĺženia aj podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) ZKR, ktoré vzhľadom na neuvedenie časti svojho majetku v zozname majetku, a to ani na dopyt správcu (konkrétne judikovanú a exekučne vymáhanú pohľadávku voči O.. I.) a v neuvedení podstatnej informácie (konkrétne neuvedenie podrobností o vykonávanej exekúcii pohľadávky voči povinnému O.. I., ktorá bola exekučne vymožiteľná a pravidelne uspokojovaná z majetku tohto povinného). Existenciu dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a), c) ZKR súd prvej inštancie vyhodnotil správne a odvolací súd sa s jeho skutkovým a právnym záverom v celom rozsahu stotožnil. Naplnenie týchto dôvodov a vecnú správnosť rozsudku z uvedených dôvodov žalovaný v podanom odvolaní nespochybnil.

41. S poukazom na vyššie konštatované zdôvodnenia rozsudkov oboch konajúcich súdov, dospel dovolací súd k záveru, že tieto spĺňajú zákonnú požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP (uplatňované aj v odvolacom konaní podľa § 378 ods. 1 CSP). Dovolací súd je toho názoru, že súdy svoje rozhodnutie náležite, dostatočne jasne a presvedčivo

odôvodnili. Pokiaľ dovolateľ dôvodil protichodnosťou niektorých odsekov odôvodnenia odvolacím súdom (konkrétne ods. 11 a 13), je potrebné poznamenať, že vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR odvolací súd sa v ods. 11 vyjadril k dĺžke rozhodnej doby pre hodnotenie správania sa dlžníka v jeho majetkových úkonoch na účely skúmania nepoctivého zámeru podľa § 166g ods. 2 písm. h) ZKR a v ods. 13 skonštatoval naplnenie dôvodov zrušenia oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR. Na zrušenie oddĺženia postačuje naplnenie aj len jedného dôvodu uvádzaného v § 166g ods. 2 ZKR. Dovolací súd k dĺžke rozhodnej doby pre posúdenie správania sa dlžníka, dáva do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 4ObdoK/2/2023.

42. Žalovaný v dovolaní namietal aj rozhodnutie prvoinštančného súdu vo vzťahu k nesprávnemu rozhodnutiu o zrušení oddĺženia podľa § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR, ktoré žalovaný v odvolaní nespochybnil a žiadnym spôsobom nenamietal a námietky vzniesol až v dovolaní. Vzhľadom na to, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom, novoty v dovolacom konaní prípustné nie sú. Istota a stabilita nastolená právoplatným rozhodnutím je v právnom štáte narušiteľná len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. Dovolanie nie je možné považovať za ďalšie odvolanie (k tomu viď ust. § 366 CSP). Vychádzajúc z dôvodovej správy k Civilnému sporovému poriadku dovolací súd konštatuje, že tzv. novoty nie sú v zásade v dovolacom konaní prípustné, pretože dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu nepripúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt (obdobne k tomu 2Obdo/97/2020, 2Obdo/3/2021). Uvedená úprava vyplýva zo zásady, že istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Výnimkou je uplatnenie skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

43. S poukazom na ustanovenie § 435 CSP, podľa ktorého v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania, dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že v rámci odvolacieho konania žalovaný túto námietku neuplatnil, a teda nemôže byť predmetom skúmania prvýkrát až v dovolacom konaní. S poukazom na § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, dovolací súd konštatuje, že rovnako je tomu tak aj v prípade námietky dovolateľa spočívajúcej v tvrdení, že zrušenie oddĺženia pre nepoctivý zámer podľa § 166g ods. 2 písm. a) a c) ZKR súd zle posúdil.

44. Záverom dovolací súd pre úplnosť dodáva, že dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery (než k akým dospeli súdy nižších inštancií), rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní súd nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho ustálil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (I. ÚS 6/2018).

45. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie Civilného sporového poriadku, nedošlo. V preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z dôvodu ktorého dovolací súd dovolanie žalovaného podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, a to bez toho, aby sa zaoberal otázkou vecnej správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

46. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu

trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.